

**Június elsején ünnepelte hetvenedik születésnapját Beer Miklós váci megyéspüspök, aki tíz éve áll egyházmegyéje élén. A főpásztort ez alkalomból kérdezte a Magyar Kurír.**



**Meglepő volt sokunk számára, hogy püspök urat a hetvenedik születésnapján köszönhetjük, hiszen fiatalos lendületéről ismert. Honnan ez a sok energia?**

Azt szoktam mondani, hogy a Jóistentől ilyen természetet kaptam és úgy érzem, kapok hozzá mindig új erőt is, hogy a napi feladatokra figyeljek, ne azt nézzem, hány éves vagyok.

**Bizonyára az is hozzájárul ehhez, hogy olyan hivatást választott, amelyben örömet leli. Mit jelent az Ön számára papnak lenni?**

Erre pedig azt szoktam mondani, hogy én olyan pap vagyok, aki erre születtem. Nem tudnám azt mondani, hogy valaha is más – divatos szóval élve – életpályamodell eszembe jutott volna. A Jóisten mindig erre terelgetett, és egyre inkább egyértelmű lett, hogy itt van az én utam. Minden ebbe az irányba vitt: a családom, a gyerekkorom, a papjaim, a tanárim, az élményeim. Napnál világosabbnak éreztem és érzem mind a mai napig, hogy erre születtem.

**Melyek azok a legfontosabb dolgok, amelyekről egy pap, vagy akár püspök valóban örömteli, örömet sugárzó emberré lesz?**

Amikor filozófiát tanítottam Esztergomban kispapoknak, el szoktam mondani nekik, hogy senki sem adhatja azt, amivel nem rendelkezik. Ha nem lenne a szívemben, lelkemben ez az öröm, hogy a Jóisten ajándékként adja ezt a világot és a bizalmába fogad, akkor én ezt nem tudnám továbbadni. Nem tudom megmagyarázni, ajándékként élem meg a hitben való látásmódot. Nem véletlenül ez a jelmondatom is: Rendületlenül a hitben. Egészen kicsi koromtól kezdve rajongok a természetért, a naplementéért, a Dunáért, a hegyekért. Régebben a hittanosaimmal, a kilencvenes évektől a cserkészzeimmel állandóan természethez közeli élményeket gyűjtögettünk. Ez mindig nagyon fontos fogódzó volt: ilyen csodálatos világot adott nekünk a Jóisten.

**Tíz éve áll a Váci Egyházmegye élén. Milyen plusz feladatot jelent ez, hogyan tudja ezt az életörömet ebben a hatalmas feladatban megélni?**

Néha magam is megdöbbenek a feladat nagyságától. Egy ekkora egyházmegyét irányítani, amely az ország egytizede, Salgótarjától Szolnokig, Balassagyarmattól Gödöllőn át Dunavarsányig, Dunaharasztiig. Körülbelül egymillió ember él az egyházmegyénkben. Ugyanakkor arra csodálkozom rá, hogy az Úristen nem ad egyszerre több feladatot, mint amit elbírnék. Egészen egyszerű példával: hívhatna egyszerre tíz ember telefonon, interneten, de

általában úgy hívnak, hogy minden telefont fel tudok venni, és a püspökségre sem egyszerre érkeznek az emberek. Különleges élmény, hogy Ő tudja: ezt lehet bírni, és a Szentlelkével erőt ad nekem hozzá. Szoktam panaszkodni, hogy nincs pihenőnapom, képtelen vagyok beiktatni. A titkárnőm kihúz néha egy-egy napot, de még akkor is inkább kompromisszumokat próbálok kötni, hogy mindenkivel találkozhasak. Minden reggel elmegyek az uszodába, ez az egyetlen önző programom.

**Számos kezdeményezés indul az egyházmegyében, szerteágazó színtereken: az ifjúság, a karitás, a zsinat, az egyházi szolgálatok terén. Van-e valami, amire különösen büszke?**

Elsőre az jut eszembe, hogy nincs paphiány. Az elmúlt tíz évben több mint százötven akolitust avattam, önkéntes, nagyszerű, hiteles férfiak jelentkeznek erre az egyházi szolgálatra, és sok diakónusunk is van. Örömteli élmény látni, amikor ez a sok elkötelezett ember végigvonul a székesegyházon. Az Úristen rávezet minket, hogy nem mi, papok vagyunk az Egyház. A karizmák szétszórását pünkösdi csodaként élem meg. Virágoznak a közösségek, lelkeségi mozgalmak is, említhetném a Cursillót, a Fokoláre Mozgalmat, a karizmatikusokat. Mindig elmondom, tíz éve is mondtam már: tragédia, ha egy pap körül nincs lelkeségi mozgalom. Ennél már csak egy nagyobb tragédia van: ha csak egyet ismer el hitelesnek. Azt hiszem, ezt lassan megértették a papjaink, virágoznak és egymást segítik ezek a lelkeségi mozgalmak. Nekem személyesen nagyon fontos a cserkészlet. Óriási hagyományai vannak, Karácsony Sándor, Sík Sándor és számos nagy magyar nevelő kötődik a mozgalomhoz. Jó látni, ahogyan működik ez a pedagógia, ahogyan tizenévesek vigyáznak a hat-hét-tíz évesekre, és ahogyan játékos és egyben felelősségteljes légkörben válnak felnőtté a korábbi cserkészgyerekek.

**Püspök úr ismert arról, hogy jelen van az emberek között, vonattal, kerékpárral közlekedik. Új papánkról szintén hasonló történetek keringenek. Hogyan fogadta a megválasztását?**

Nagyon örültem neki és nem tagadom, rokon léleknek érzem.

**A Váci Egyházmegyében Ön gyakran beszél a szolidaritás fontosságáról: támogassuk a szegényeket, karoljunk fel egy családot, építsük kis a szeretethálót. Mennyire feladat ez az Egyháznak? Ferenc pápa komolyan beszél a szegények Egyházáról.**

Gyerekkori emlékként őrzöm, amit édesanyám mondott rólam: ez a gyerek még az utolsó ingjét is odaadja. Az utóbbi időben döböntem rá arra, amit a karácsonyi prédikációban el is mondtam: egyikünk sem választhatta meg, hogy hol és mikor szülessen meg. Egyedül az Úr Jézus választotta meg, és ez nem lehetett véletlen. Rá akar nevelni bennünket, hogy amit kaptunk, azt azért kaptuk, hogy azzal másokon segítsünk. Mindenki elfoglal egy helyet egy képzeletbeli tornasorban. Ha fölfelé nézünk és irigykedünk másokra, akkor keserű, elégedetlen emberek leszünk, mert mindig lesz valaki, akit irigyelhetünk. De ha egy kicsit lefelé tekintünk, akkor hálát adunk a Jóistennek azért, amit kaptunk és megfogjuk azoknak a kezét, akik nálunk nehezebb körülmények között vannak. Magyarországon ők elsősorban a cigányok, a lelkiileg hátrányos helyzetű fiatalok óriási tömege, a munkanélküliek. Ha egy kicsit is nagyobb szolidaritás élne bennünk, olyan gyönyörűen élhetnénk ebben a kis országban! Nem szakadna

bele senki, csak kicsit kéne mindenkinek visszafogni az igényeiből, a telhetetlenségéből, a kapzsiságából. Erről nekünk, keresztényeknek példát kell adnunk, hiszen maga Jézus adott rá példát nekünk.

Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír

forrás: Magyar Kurír